

DÉLMAGYARORSZÁG

AZ MDP CSONGRÁD MEGYEI PARTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

IX. ÉVF. 291. SZÁM

ÁRA 50 FILLER

SZOMBAT, 1953. DECEMBER 12.

Megegyezést Panmindzsonban!

A koreai politikai értekezletet megelőző, Panmindzsonban folyó tanácskozásokon résztvevő koreai-kínai és amerikai küldöttség december 9-i, huszadik ülése után sem született megegyezés. Pedig ennek az értekezletnek döntően fontos feladata van: arról kell döntenie, hogy mikor, milyen országok részvételével, milyen módszerrel és napirenddel tartásuk meg azt a konferenciát, amelynek rendeznie kell majd a koreai kérdést. A koreai béke megteremtése napjainkban az emberiség egyik legfontosabb feladata. A koreai béke megteremtése lehetővé tenné a Koreában lévő idegen fegyveres csapatok kivonását, a hadifoglyok hazatelepítését. Ezzel az emberiség nagy lépéssel kerülne közelebb a még megoldatlan nagy nemzetközi kérdések rendezéséhez, ezen keresztül a tartós béke megteremtésének lehetőségéhez.

Már a panmindzsoni tárgyalások első napjaiban nyilvánvalóvá vált, hogy a megegyezés mielőbbi megteremtése csupán a koreai-kínai fél célja. Az amerikaiak, akik az utolsó pillanatig szabotálták a fegyverszüneti egyezmény aláírását, ma is mindent elkövetnek, hogy lehetetlenné tegyék a megegyezés létrejöttét Panmindzsonban. Az amerikai diplomácia egyszerre két sikon törekedett e cél elérésére. Az ENSZ jelenlegi ülészakán szavazógépezete segítségével megüti a Szojvetunió állásait beterveztet, «ke-rekaszal-konferencia» megtartására vonatkozó javaslat elfogadását, amely pedig a legmegfelelőbb megoldás lett volna a koreai kérdés megoldására. E javaslatnak az a lényege, hogy a koreai kérdés megtárgyalásán a szembenálló felek közül résztvevőnek azok az ázsiai országok is, amelyek közvetlenül is érintettek a koreai kérdés rendezésében. Ez az öt állam — a Szojvetunió, India, Indonézia, Pakisztán és Burma — csak tanácskozási joggal venne részt a politikai értekezletben. Az ENSZ-üléseket párhuzamosan az amerikai fél először a panmindzsoni előzetes megbeszélés összehívását igyekezett minden eszközzel szabotálni, majd amikor ez a törekvése sikertelen maradt, arra összpontosították erőiket, hogy a panmindzsoni megbeszélésen ne születessen megegyezés, vagy ha mégis megállapodnának a politikai értekezlet megtartásában, úgy már jóelőre kudarcra kárhoztassák annak munkáját. Csak erre lehet következtetni az amerikaiak azzal kapcsolatos magatartásából, hogy a panmindzsoni tárgyalások megkezdését követő 19. napon is még mindig csak a napirendi pontok elfogadását latolgatták. De a továbbiakban is — a semleges országok meghívásával kapcsolatos javaslatok tárgyalásakor is — mereven ragaszkodtak korábbi álláspontjukhoz és hallani sem akarnak arról, hogy ezek az államok résztvegyenek a koreai kérdést tárgyaló értekezletben. Pedig a kérdéses semleges országok részvétele nem csupán formai kérdés, hanem fontos követelmény az értekezlet sikeres munkájának biztosítására. Szükség van ugyanis tárgyilagos álláspontot képviselő, semleges országok küldötteinak a koreai értekezletben való részvételére, hogy megakadályozhassák az amerikaiaknak a tárgyalások szabotálására irányuló törekvéseit megvalósítását, és hogy ellenőrizzék a tárgyalások egész menetét. Minden tekintetben indokolt tehát, hogy a koreai kérdés észszerű elrendezésében közvetlenül is érdekelt ázsiai semleges országok résztvegyenek a koreai értekezletben. Hasonlóan a megegyezés szabotálására irányuló törekvésnek tekinthető az amerikaiaknak a november 30-án előterjesztett koreai-kínai javaslattal szemben tanúsított magatartásuk is: a mai napig sem adtak választ erre a politikai értekezlet minden napirendi pontjára vonatkozó előterjesztésre. A koreai-kínai fél ebben az előterjesztésben javaslatot tesz arra, hogy a koreai politikai értekezletet december 28-i kezdettel Delhiben tartsák meg, továbbá, hogy azon tanácskozási joggal vegyenek részt az öt érdekelt ázsiai ország képviselői is. Az amerikai küldöttség szabotáló magatartását azzal leplezi, hogy a koreai-kínai küldöttség előterjesztésének egy-néhány pontjára «magyarázatot», «bővebb felvilágosítást» kér. Pedig a koreai-kínai küldöttség javaslata érthető, világos pontokat tartalmaz, melyek alkalmasak arra, hogy a koreai politikai értekezlet akár azonnal is megkezdődjék.

Felmerül a kérdés: mit akar hát az amerikai fél? A válasz egyszerű: az amerikaiak félnek a koreai békétől. Félnak attól, hogy a koreai béke megvalósulása következtében elesnek azoktól a hatalmas anyagi lehetőségektől, amit a háború további folytatása számukra jelentene. Túl ezen, a koreai béke megvalósulása elősegítené az indokínai háború mielőbbi befejezését is és a béke helyreállítása Ázsiában háború-holnapra el sem képzelhető gazdasági válságba taszítaná a háborús helyzet fenntartására alapozott amerikai gazdasági életet. Ezért törekszik az amerikai politika arra, hogy fenntartsa az agresszió lehetőségeit nemcsak Koreában, de az egész világon is.

Hasonló célt szolgál az amerikaiaknak a hadifogly-kérdésben elfoglalt álláspontja is. A fegyverszüneti egyezmény idevonatkozó szakaszai előírják, hogy a hadifoglyok maguk döntésének hazatelepülésük kérdésében. Az amerikaiak azzal, hogy a koreai-kínai fél részére lehetetlenné tették a hadifoglyok közötti felvilágosító munka végzését, arra törekedtek, hogy a mintegy 20 ezer főnyi hadifoglyot erőszakkal Csang Kaj-sek és Li Szin Man seregébe kényszerítsék. Dean, a Panmindzsonban tárgyaló amerikai küldöttség vezetője ezeket az amerikai szándékokat úgy fogalmazta meg, hogy 1954 január 22-ig a hadifoglyokat «mint polgári személyeket szabadon kell bocsátani», valójában azonban egyenesen Li Szin Man és Csang Kaj-sek seregébe akarják őket kényszeríteni.

Dean magatartása és hangja megfellel ugyanannak a hangnemennek, amellyel Harrison, amerikai küldött a fegyverszüneti tanácskozások során határozottan hangzott, hogy a politikai értekezlet nem rendezheti a hadifoglyok sorsának kérdését. Az amerikai terv tehát félreismerhetetlenül arra irányul, hogy 20 ezer koreai és kínai foglyot visszatartsanak Li Szin Man és Csang Kaj-sek számára.

A koreai tárgyalásokat tehát az amerikai magatartás következtében a megüszülés veszélye fenyegeti. A fegyverszüneti egyezmény pár hónappal ezelőtt történt aláírása, a tárgyalások szellemének győzelme a béke erőinek azóta bekövetkezett további megerősödése azonban azt bizonyítja, hogy az amerikai agressziós törekvések megvalósulásának útját lehet állni. A békeszerető erők legnagyobbfokú aktivitása, a tárgyalások szellemének következetes érvényesítése, a tények ereje ismét tárgyalóasztal mellé kell, hogy kényszerítse az amerikai agresszorokat. A békeszerető emberiség követeli: még ezekben a kezdődőnek meg a koreai kérdés békés rendezését biztosító tárgyalások.

Téli köd ül a dorozsmai József Attila tsz szántóin. A kertészetben, a köves út mellett azonban folyik a munka — tavaszra készülnek már most.

A konyhakerti föld szélén kettő a kiásott gödörbe málna-vesszőket raknak. Az egyik a brigádvezető: Varga Gergely, akit csak úgy ismernek a környéken, hogy Gergő bácsi. A másik, aki olyan szerezettel ültetget, a mindig jókedélyű Pető Sándor, a kertészeti brigád tagja.

— Elrajuk ezeket a vesszőket, — mondják mind a kettő — megfér itt a konyhakerti föld végén. Miért ne legyen málnánk is?!

Közben a ködös novemberi égen vadlábak húznak tova. Takarja őket a köd, csak a gágogásuk hallik. Gergő bácsi felkémlel az ég felé és huncutkodva azt mondja:

— Hínnye, jó lenne egy kis vadláb peesenyre. Le is szállnak ezek itt nem messze, kár, hogy nincs kéznél puska.

A kis tréfa után Ger-

Tavasszal sok korai zöldségféléket visz piacra a dorozsmai József Attila tsz

gő bácsi és Pető Sándor né felváltva arról beszél, hogy bizony az ideai zárszámadason is jó hasznót hozott a konyhakertészet is, «különösen jó hasznót hoz akkor, ha még jobban sikerül a konyhakerti föld művelése. Mert mi nem nyugszunk ám».

Csakugyan nyughatatlan emberek a konyhakertészeti brigád tagjai. De hogyan? Ugy, hogy nem elégednek meg az eredményekkel és mindig gondolkoznak azon, miképpen tudnának több hasznót kihozni a földből. Gergő bácsi megmutatja az új üvegházat, amelynek a falait a tsz építő munkacsapata húzta fel. Szép munkát végzett itt Balogh Mihály, Döme István, ifj. Lajkó Vilmos és Rác Jánosné. «Takarosan megépítették őket az üvegházat» — állapítja meg Pető Sándorné.

Az üvegházban palántákat nevelnek majd és a fagyok elmúltával kiviszik a földre. Erről a tervükről csupa lelkes szavakkal így beszél Varga Gergely:

— A konyhakerti palántákat kineveljük az

üvegházban és amikor az idő engedi, kiültetjük őket. Primőr árukat akarunk vinni a piacra; salátát, kalarábét, paprikát, reket, aztán paradicsomot, uborkát, tököt. Ha úgy sikerül, ahogy tervezzük, akkor bizony jó haszonhoz jutunk. — Megint hunyorít egyet, s előre lendíti karját. Na, persze, úgy csináljuk, hogy a tervünk sikerüljön.

A konyhakerti magvak elvetését hamarosan elvégzik az üvegházban és szerető gondolat figyelik majd kelését, hogy aztán jól ápolják. A konyhakertészetben bő vizet ad a kút és így mindig elegendő vizet kaphatnak a növények. Azt mondja most megint Varga Gergely:

— A konyhakerti földre vezető csatornákat átalakítjuk, hogy gazdaságosabb legyen a víz kihasználása. Olyan bak-hátas rendszerrel öntözünk ezután.

A kertészeti brigádban most is akad tenni való jócskán. Itt a trágyázás,

aztán a melegágyi kerek-tek kijavítása, festése. Különösen figyelmet fordítanak az őszi káposztatermesztésre. Fél hold földet jól megtrágyáznak a káposztá alá. Az a tervük, hogy a következő évi őszi káposztát savanyították és úgy adják majd el.

Gergő bácsi arról is beszél, hogy kis virágkertetessel is akarnak foglalkozni. Persze, kezdetben nem nagy területen, de aztán ezen a téren is növekednek. A kertészeti brigád munkájával ezévre mintegy 170 ezer forint hasznót hozott. «Jövőre még jobban akarunk pénzelni konyhakertészetünkkel» — állapítja meg ismét Varga Gergely. Aztán Pető Sándornéval együtt bemegy az üvegházba és elgondolják, hogysimint lenne ott a legjobb a palántaneveléssel kapcsolatos beosztást elvégezni, — hova, mi kerüljön.

Tervezgetnek. Magabiztosak. S tán már azt is elgondolták: milyen szép és jó lesz, ha a szegedi piacra is hoznak majd korai salátát, kalarábét, paprikát, meg reket is,

Jobbá teszi munkáját a szegedi begyűjtési állandó bizottság

Szeged dolgozó parasztjai a legutóbbi — december 7-i — értékelés szerinti tengerbeadási kötelezettségüket (a csökkentéseket figyelembe véve) 80 százalékra, burgonyabeadásukat 82.4 százalékra, tejbeadásukat 90.4 százalékra, tojásbeadásukat 72.5 százalékra, baromfi-beadásukat 70.8 százalékra, sertésbeadásukat 49.2 százalékra teljesítették. Ezek a számok is mutatják, hogy szükséges fokozni a begyűjtés ütemét. Közeledik az év vége, s ez is arra figyelmeztet, hogy a hátralékokat rendezni kell.

A szegedi Városi Tanács begyűjtési állandó bizottsága általában jól tevékenykedett a begyűjtés eredményeiért. Az állandó bizottság tagjai és aktívái közül számosan fáradságot és nehézséget nem ismerve elősegítették azt, hogy a dolgozó parasztok teljesítették az állammal szembeni kötelezettségüket. Az aktívák között többen voltak, akik különösen példát mutattak.

A határidő előtt 100 százalékra teljesítették beadásukat és dolgozó parasztársaikat felkeresve ismertették miért fontos és miért érdeke a dolgozó parasztoknak a beadás.

Ezek közül való például Katona Pál, Tolbucin-sugarút 104. szám alatt lakó hétholdas egyénileg dolgozó paraszt, aztán Bozsó Szilveszterné is, Mihályteleken lakó dol-

gozó parasztasszony, az I. típusú tsz tagja.

Elismerés és megbecsülés illeti azokat az állandó bizottsági tagokat és aktívákat, akik szívvel-lélekkel tevékenykedtek, és tevékenykednek most is. De elismerés és megbecsülés jár azoknak a dolgozó parasztoknak is, akik beadásukat maradéktalanul teljesítették. Vannak azonban hanyagok, akik mit sem törődnek köteleességük teljesítésével. Ezeket a hanyagokat újból felkeresik majd az állandó bizottság tagjai, illetve az aktívák. A munka e téren való még jobbá tételéért az állandó bizottság tovább javítja munkáját. Hiba volt eddig, hogy

az állandó bizottságnál és aktívahálózatánál nem volt meg a rendes, területi és munkaköri felosztás.

Ez aztán kapkodáshoz, átcsoportosításokhoz, a munka elaprózódásához is vezetett. De ezentúl hiányzott az alapos rendszeresség is az állandó bizottság és az aktívahálózat munkájából. Most az állandó bizottság a hibát okulva, körzetekre osztotta fel a várost. A körzetek élére egy-egy állandó bizottsági tag állt. Megválasztották a körzetfelelősök helyetteseit és az aktívahálózatot. Minden aktivista lakhelyéhez közelebb tíz dolgozó parasztot keres fel ezután, s beszélget is vele, felhívja a figyelmét

a begyűjtés fontosságára. Megtörtént a tízes csoportokért felelős aktívák kijelölése és tart a tízes csoportok összeállításának munkája.

A körzetek megalkotásával, a tízes csoportok létrehozásával, jelentős mértékben kiszélesült az állandó bizottság munkája,

illetve tevékeny aktivistáinak száma is. Új és új élenjáró dolgozó parasztok kapcsolódnak majd be a begyűjtés sikeréért folyó harcba. Helyes az is, hogy az állandó bizottság tagjai egy-egy cikk begyűjtéséért felelősek. Természetesen ez nem csökkenti az állandó bizottság kollektív felelősségét. Lajos Sándor elvtárs, állandó bizottsági tag, például a hízottsertés begyűjtéséért, Bálint Jánosné elvtársnő, állandó bizottsági tag a baromfi- és tojás begyűjtéséért felelős.

A helyes szervezés kétségtelenül előreviszi a munkát. De csak akkor vezet eredményre, ha szilárdítják az eredményeket és valójában folytatják a munkát a megnövekedett aktívahálózat tagjai. Az állandó bizottság tagjai ügyeljenek — nem kétséges, ügyelnek is — erre.

Természetesen, ha az aktivisták szép szava, felvilágosító munkája nem használna a hanyagoknak, akkor nem marad el felelősségrevonásuk, alkalmazzák velük szemben a törvény előírásait,

A nagy erőművek közötti versenyben az első helyre kerültek a Szegedi Erőmű dolgozói

A napokban kellemes meglepetés érte a Szegedi Erőmű dolgozóit: a nagy erőművek közötti versenyben az első helyre kerültek. Ugyanakkor ezzel az eredménnyel a nehéziparban a harmadik helyezésért és megteremtették az élizem jelölését.

Most még nagyobb lendülettel folyik a harc az élizem cím elnyeréséért. Az üzem minden dolgozója becsületesen követi részét a munkából s megfogadták: keményen

küzdenek azért, hogy üzemük homlokzatán mielőbb ott csillogjon a megérdemelt éremjelvény. Zacsik Ferenc lakatos vallja, hogy a szénmogatás meggyorsítása érdekében egy új csillót készítenek és munkájában 140 százalékos átlag-élelisménnyel ér el. Dóczi Pál üzemi műszerész a turbina regulátort javítja meg határidő előtt és normáját állandóan 117 százalékra teljesíti.

Misán György

Jutalom a begyűjtés élenjáróinak

A begyűjtési minisztérium a begyűjtésben élenjáró dolgozó parasztokat, elsősorban azokat, akik felvilágosító munkával is hozzájárultak a begyűjtés teljesítéséhez, értékes tárgyjutalomban részesíti. Hétköznapi vásárhelyen, Szegeden, Öszentivánon, Röszkén, Zákányszéken, Makón, Kiszomboron, Fábiansbestyén-

ben, Szegváron, Mártélyon és Csanyteleken vasárnap tüntetnek ki egy-egy élenjáró dolgozó parasztot értékes jutalommal. A szegedi járás három községében szabad pártnapon, másutt parasztyűléseken, illetve ünnepélyes tanácsuléseken adják át a jutalmakat.

Állandó bábszínház nyílt Szegeden

Vasárnap Szegeden az Oroszlán utcában a gyermekek örömeire állandó bábszínház nyitotta meg kapuit. Az első napon a gyermekektől zsúfolt nézőtér előtt két előadást tartottak. A «Hófehérke és a hét törpe» című mesejátékot adták elő. Az elkövetkező hetekben «Kasperl milliomos lesz» című olasz vígjáték kerül bemutatásra.

A pedagógusokból és üzemi dolgozókból álló tiztagú bábművész csoport tagjai nagy tervekkel szöttek. Elhatározták, hogy az üzemekben is felviszik művészetüket. E mellett falusi bábcsoportokat is patronálnak.